

[Økonomi- og budgetministeren.]

der har været holdt, har jo været fredsommelige både i formen og delvis også i indholdet, og det synes jeg i og for sig er meget behageligt. Jeg mener ikke, det er tidspunktet, hvor vi skal grave grøfterne dybere, end de blev gravet, som følge af at vi ikke endes om en samlet spareplan, som kunne omfatte flere partier.

Der har været klaget over behandlingen af spareforslagene, man har ikke haft tid i udvalgene til at arbejde med dem. Jeg vil da gerne sige, at i det spareoplæg, vi kom med fra regeringen den 9. februar, hvor det konkrete tal kun var disse berømte 142 mill. kr., lå der i et 12 punkts program, hvis jeg husker rigtigt, en opfordring til oppositionen om at fremkomme med deres synspunkter vedrørende en række væsentlige problemer. Men dem fik vi ikke, og jeg fik den besked, det tror jeg da jeg kan sige uden at genere formanden for udvalget alt for meget, at der ville ikke komme gang i disse drøftelser i udvalget, hvis ikke regeringen mødte frem med et udbygget konkret forslag, også med den politiske risiko, der knyttede sig hertil. Det førte altså til, at vi kom med det. Det kom måske lidt sent, ja vel, men andre var jo heller ikke hurtigere trods opfordringer fra vor side. Så vidt jeg erindrer, lå det sådan, at den 7., 8. og 9. marts kom de sådan lidt mere omfattende forslag, og så kan man jo diskutere, hvem der kom først, og hvem der kom sidst, og hvor meget det betød, at man var én eller to dage før eller efter den anden. Jeg tror ikke, det har været afgørende for forhandlingsforløbet, det vil jeg gerne sige.

Men der var jo en vilje til i udvalget at arbejde med tingene, og det gjorde udvalget også, og jeg har da været hidkaldt til mangfoldige samråd, hvor vi har drøftet en række problemer, skaffet oplysninger frem osv., som har kunnet belyse spørgsmålene. Men da man på en række områder erkendte, at det, det politisk-økonomiske udvalg kunne nå frem til, kun kunne være en målsætning for, hvad der skulle gennemføres — jeg tænker her f. eks. på det boligpolitiske område — og at de egentlige drøftelser om den langsigtede boligpolitik selvfølgelig skulle foregå i det boligpolitiske udvalg og ikke i det politik-økonomiske udvalg, så siger det sig selv, at så måtte nogle af tallene blive

runde, og så måtte tallene blive uspecificerede. Det har jeg da forstået, at man i og for sig fra alle sider måtte erkende, og det førte altså til, at vi opstillede vores reguleringsreserve, ligesom det radikale venstre og venstre opstillede deres reguleringsreserve, hvor vi kunne konstatere ca. 500 mill. kr.s forskel i størrelsen, men vist ikke i princippet om, at man skulle have en reguleringsreserve, hvis enkeltheder var ukendte og senere skulle udformes i lovgivning eller i administrativ praksis. Jeg kan da godt være enig i, at det var beklageligt, at man ikke havde længere tid, men ansvaret herfor mener jeg at vi kan dele alle sammen, det kan man ikke ensidigt lægge på regeringen.

Dernæst vil jeg gerne sige — og jeg skal prøve på ikke at gøre det alt for polemisk, men jeg synes, det bør siges for den historiske sandheds skyld, som det så smukt hedder, når man skal sige noget ubehageligt — at regeringen fremlagde sine spareforslag til forhandling. Vi fremlagde et spareforslag den 8. marts med forskellige områder, som ud fra vort synspunkt var overordentlig følsomme. Vi konstaterede, at det radikale venstre og venstre mødte frem med et spareforslag på ca. 1½ milliard kr. De konservative var jo på himmelflugt med besparelserne, til gengæld var de meget luftige netop som følge af, at det var en himmelflugt. Vi gjorde da det, at vi prøvede at gennemgå vort forslag igen for at nå frem til noget, der kunne være et tilbud om forhandling med venstre og det radikale venstre, og vi mødte frem med et forslag på 1.100 mill. kr. Men dårlig nok lå det på bordet, før de to partier sprang fra 1.500 mill. kr. op til 2 milliarder kr., og jeg er stensikker på, at var vi kommet med 1½ milliard kr., så var man hoppet op på 2½ milliard kr. eller havde nærmet sig de konservative på 3 milliarder kr., for vi havde et stærkt indtryk af, at man ville ikke indgå et forlig med S og SF. Jeg tror i og for sig ikke, man havde noget imod at skyde de konservative lidt ud i mørket, men man ville ikke politisk binde sig til et forlig med regeringen og SF. Derfor måtte vi erkende, at hvis sagerne ikke skulle trækkes yderligere i langdrag, så vi ikke nåede noget som helst, måtte vi skyde en hvid pind efter det bredere forlig, som vi virkelig havde håbet skulle blive muligt, og sikre os en tilslutning til det, som vi fandt